

Zprávy a oznámení

Růženec

I v letošním roce se budeme po celý měsíc říjen modlit před mší sv. růženec. Začátek modlitby bude vždy půl hodiny před mší, s výjimkou čtvrtka, kdy bude příležitost k této krásné modlitbě až po ranní mši sv.

Posvícení

Při mši sv. v sobotu 7.10. si připomeneme 101. výročí posvěcení městského kostela, které připadá na následující den.

Dětská diecézní pouť

V sobotu 7.10. se i děti z naší farnosti vydají na diecézní dětskou pout'. Putovat budou parním vlakem ze Strakonic do Českých Budějovic. Provázejte prosím děti i paní katechetku svými modlitbami.

Mše sv. v domově důchodců

Ve čtvrtek 5. října bude od 15.00 hod. v kapli rožmitálského domova důchodců sloužena mše sv.

Schůzka farní rady

Farní rada se sejde ve čtvrtek 12. října na faře. Začátek schůzky je plánován na 18.00 hod.

Dětská mše

První poprázdňinová mše pro děti bude sloužena v pátek 13.10. v městském kostele. Začátek je jako obvykle od 18.00 hod.

Mše ve Věšíně

Ve věšínské kapli sv. Františka z Assisi oslavíme tohoto svätce mší sv. v sobotu 7. října od 16.00 hod.

Úmysly mší svatých od 2. do 15. října 2006

Ranní mše sv.	R: Ne 8.30 hod.	R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
	m: Čt 8.00 hod.	m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv.	M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.	M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
	V: Pá 17.00 hod.	V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 2.10.	mše sv. není	Po 9.10.	mše sv. není
Út 3.10. M	Za Marii Placatkovou a rod Placatků	Út 10.10.	mše sv. není intence za Emila Stehlíka a členy rodu bude odsloužena v Č.Budějovicích
St 4.10. M	Za † Anežku a Emanuela Zachovy	St 11.10. M	Za Margitu Krausovou
Čt 5.10. m	Za rodiče Větrovských a živé z jejich rodu	Čt 12.10. m	Za Jaroslava Pavlíka a manželku
Pá 6.10. M	Na poděkování a za další Boží pomoc a ochranu pro všechny členy rodiny Pecharových	Pá 13.10. M	Na poděkování a za Boží ochranu
So 7.10. M	Za rodinu Zíbů a Marii Havlovou	So 14.10. M	Za Jana Zíba a celý rod, Josefa Trčku a celý rod
Ne 8.10. R	Za farnosti	Ne 15.10. R	Za Václava a Stanislava Trčku, rod Trčků a Hořejších

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 11.10. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 16 Ročník III

1. října 2006

Papež a islám

V posledních dnech už pomalu dozrívá vzrušení, které mezi následovníky proroka Mohameda vyvolala slova císaře Manuela II. Palaiologa (1350-1425), citovaná papežem při univerzitní přednášce v Řezně. Snad se tedy můžeme k této záležitosti už s jistým odstupem vrátit.

Především je pozoruhodné, jak muslimům na slovech papeže záleží. Jak pozorně sledují to, co říká. Katolíci se obvykle o papežské projevy příliš nezajímají. A hle, muslimové je pozorně čtou. Považují patrně papeže za velmi důležitou autoritu.

Bohužel však čtou velice zaujatě. Ačkoliv měli islámští předáci díky internetu k dispozici celou papežovu přednášku, vytrhli z ní jen jedinou větu, kterou předložili s patřičně rozhněvaným komentářem nevědomým davům. A tito prostí lidé, milující Boha a ctící Mohameda, pak nabyli dojmu, že papež se rouhá tomu, v čem je všechna jejich naděje a hrdost.

Celé to na mne působí tak, že islámu dnes, na rozdíl od středověku, schází opravdoví vzdělanci a teologové, ale zato přebývají političtí agitátoři, honosící se tituly imámů, kteří zneužívají víru obyčejných lidí. Stejně jako to dělali farizeové a velekněží, kteří poštváli židovský lid, aby křičel „ukřizuj, ukřizuj“ aniž přitom tušil, čím smrt to žádá.

Opravdový teolog a muž pevné víry by se nad papežovou krásnou a učenou přednáškou, plnou slov o smíření, zamýšlel, a pokud by s něčím nesouhlasil, pak by papeže požádal o vysvětlení a uvedl by své námítky a argumenty. Úplně stejně, jako to patrně udělal moudrý Peršan, s nímž císař Manuel hovořil o islámu. Ale ten, jehož víra je slabá, kdo má strach, že neobstojí v diskusi, ten začne křičet, mávat šavlí a místo argumentů pošle davy do ulic. Že tím jen škodí opravdovému islámu, je mu jedno.

Můžeme se jen ptát, kam zmizeli vzdělání muslimové, kteří na univerzitách od Bagdádu po Granadu překládali Aristotela, psali skvělé verše, činili objevy v astronomii, lékařství i teologii? Tehdy dokázali ctitelé Prorokovi s křesťany nejen v klidu žít, ale dokonce i kultivovaně diskutovat o sporných otázkách víry.

Bohužel každému náboženství hrozí, že v něm převládnu fanatičtí primitivové, kteří sice mnoho o Bohu nevědí, zato mají „tah na branku“, schopnost strhnout lidi, a svou nevzdělanost pokládají za nekompromisní víru. Tímto ohrožením mnohokrát prošla i křesťanská církev. U nás například v době husitských válek, jinde v době inkvizice či náboženských bouří 16. století. Naštěstí nás Bůh z této léčky vždy zachránil. Křesťanství zůstalo ve svých hlavních proudech vírou rozumnou a laskavou.

Současný islám prožívá těžké období. Vzdělání, moudří a rozvázní muslimové jsou zastrašeni a mlčí před křiklouny a násilníky. Běžní lidé věří svým vůdcům, kteří je vedou na zhoubné cesty nenávisti a války. Tvrdí jim, že se celý svět spiknul proti nim a oni musí hájit svou víru před zničením. Místo džihádu jako vnitřního úsilí a boje s vlastními hříchy a slabostmi, převládá mnohem snazší džihád vnější, znamenající pouze ničení a zabíjení.

Ale na zemi ani vlas s hlavy nespadne bez Boží vůle, a Bůh řídí osudy národů, církví i náboženství. Věřím, že shledne i na své poctivé islámské ctitele a ukáže jim, jak vypadá opravdová

moudrost shůry, která je čistá, pokojná, shovívavá, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Moudrost, jež přináší pokoj a radost, muslimovi i křesťanovi.

Nakonec jde především o to, v jakého Boha kdo vlastně věříme. Zda v svévolného otrokáře a vodiče loutek, nebo v nebeského Otce, pečujícího o své děti. Snad i na základě svých zkušeností s islámem napsal kardinál Maximos IV. (1878-1967, melchitský patriarcha v syrské Antiochii) následující slova:

Nikdy nebudu věřit

v Boha, který by nestál o člověka a neměl v něm zálibení,
v Boha, který by si přál, abych se ho bál, a který by číhal na člověka, jak ho „nachytat“ při hříchu,
v Boha, který by vyžadoval, abychom každou zkoušku složili jen na výbornou,
v Boha, který by hrozbou ohně stíhal každou lidskou radost,
v Boha, neschopného pochopit, že děti se někdy zatoulají, a že zapomínají,
v Boha, který by nenabízel nové setkání tomu, kdo ho opustil,
v Boha, který by neměl pro každého člověka zvláštní, osobní a jen jemu určené slovo,
v Boha, který by překážel člověku v růstu, v proměně sebe a světa,
v Boha, který by byl nepřátelský k hmotě,
v Boha, který by byl nepřátelský k sexualitě,
v Boha, který by nebyl láska a nedovedl proměnit v lásku všechno, čeho se dotkne,
v Boha, který by navždy zničil tělo, místo aby je vzkřísil,
v Boha, který by se staral o duše, a ne o lidi,
v Boha, kterého by se nemuseli bát bohatí, před jejichž dveřmi je bída a hlad,
v Boha, který by si liboval v bolestí,
v Boha lidí, kteří si myslí, že milují Boha, když nemilují lidi ve svém okolí,
v Boha lidí, kteří chodí do kostela a přitom nepřestávají lhát, krást, podvádět a donášet,
v Boha těch, kteří si nikdy nezašpiní ruce a nic neriskují,
v Boha, který by ve jménu naděje na věčný život bránil úsilí o přetvoření světa,
v Boha kazatelů, kteří mají hotovou odpověď na každou otázku,
v Boha, který by byl monopolem jen jedné církve, rasy, či kultury,
v Boha, který by nebyl přítomen všude, kde se lidé milují,
v Boha, kterého by bylo možno potkat jen v kostele,
v Boha – naivního stařečka, kterého je možno zneužívat dle libosti,
v Boha, kterého by mohli pochopit jen lidé moudří a zralí,
v Boha bez tajemství,
v Boha, v kterého bych nemohl doufat proti vši naději
Ano, můj Bůh je jiný Bůh!

Papežův projev v češtině najdete na:

<http://tisk.cirkev.cz/ze-zahranici/projev-papeze-benedikta-xvi-na-univerzite-v-regensburgu.html>

P. Ivo Prokop

Z historie 40. část – P. Josef Bouše (11.)

Jubilejní, již 40. pokračování našeho historického seriálu začneme rokem 1907. Až na jednu smutnou událost to nebude rok nijak výjimečný. V Rožmitále působí již 8. rokem P. Josef Bouše, který v květnu zmíněného roku oslaví 56. narozeniny. Bude tu farářem ještě 5 let.

První, leč kusá zpráva tohoto roku je, jak jinak, klimatická. Zima 1906-7 „byla tuhá a trvala dlouho. Velké závěje vyležely namnoze ozimní žita, jako za hřbitovem.“

A hned za tímto meteorologickým úvodem následuje zmínka o úmrtí českobudějovického biskupa: „Dne 7. února 1907 zemřel raněn byv mrtvicí po krátké nemoci Jeho Excell. Nejdůst. p. biskup Dr. Martin Josef Říha v 68. roce života svého. Diecesi Č. Budějovickou spravoval od r. 1885. Velkou zásluhu si učinil tím, že sebral na vystavení nové katedrály v Č. Budějovicích velký

obnos peněz. Byl rodem sice Čech, ale k oběma národům spravedlivý, mírumilovný, ke kněžstvu laskavý, shovívavý. Odpočívej v pokoji!“ Na nového pastýře čekala diecéze téměř celý jeden rok.

Stejně jako zima, nevydařilo se ani jaro. „S jarní setbou mohlo se započítí teprve v měsíci dubnu. V měsíci květnu přišla velká horka, jako v létě, nastalo sucho. Pak v měsíci červnu bylo chladno a opět až do polovice sucho.“

Po Věšíně a Sedlici dostalo se nového zvonu také Přední Záběhlé. „V obci Př. Zaběhlé praskl zvonek. I koupili si nový od firmy Diepold z Prahy, ale neposvěcený. Na žádost jejich a s plnomocenstvím od kapitulní konsistoře z Č. Budějovic posvětil jim tento zvonek duchovní správce Jos. Bouše na sv. Jana Nep. 16. května 1907 odpoledne v Před. Zaběhlé. Vodu k svěcení tomu zaslala kapitulní konsistoř.“ A nebyl to v tomto roce poslední nový zvon. „Jelikož při požáru železných hutí v Rožmitále i také věžička se zvonkem shořela, pořízen tam nákladem 124 Korun (20 kilogr. à 4 K 70 h.) od Jeho Eminence p. kardinála Lva Skrbenského ze Hříště jeden zvon ke cti Ukřížovaného P. Ježíše Kr. a spolu přitom i pro myslivnu na Boru druhý zvon 13 kilogr. à 4 K 40 h. nákladem 83 Korun 20 hal. Započtena v tom hlava dubová 20 Korun a výlohy při svěcení 6 K. v Praze 22. Novembris.“ Součty jednotlivých částek může čtenář kroniky obdivovat na okraji stránky.

Také městský kostel si v tomto roce polepšil. Duchovní správce sem pořídil nové, stříbrné ciborium, jelikož to staré bylo „velice zašlé, jen kovové, celé pomačkané“. Stálo 105 Korun a zhotovil je opět českobudějovický pasíř Schättinger. Bylo posvěceno v Českých Budějovicích a financováno spolkem sv. Bonifáce. Stejně tak byl i „sešlý“ černý ornát vyměněn za nový, sametový. Ani farní chrám nepřišel zkrátka. Místo „chatrného“ zakoupili nové velum humerale za 48 Korun. 25. června vykonal okresní vikář Václav Jíně obvyklou kanonickou vizitaci.

Výkvyv počasí stíhaly tento rok náš kraj v míře neobvyklé. „6. srpna postihlo krupobití zejména obec Věšín a také pozemky Staro-Rožmitálské směrem k Novému rybníku a k obecnímu lesu a k Zalánům a Sedlici. Farní pole na Kněží hoře také potlučeny. Ječmen odhadnut na 1/3 a oves na 1/4, žito bylo již v mandelích na poli. Mandele rozmetány, mnoho zrní se tím vydrolilo.“ Po velmi suchém létě, kdy od poloviny května a celý červen prakticky nepřelo, to byla další velká rána. Ovoce i otav bylo málo, „ovsy a ječmene zůstaly krátké“ Úroda tedy nic moc, ale „bramborů bylo ještě na to sucho dost“. V polovině září přišly deště a ozimy dobře vzešly.

V tomto období, plném práce na polích a mnoha starostí, přišli v červnu záběhelští dělníci k farářovi se zajímavou žádostí. Měli totiž dosud k faře jistý závazek. Za to, že farář dojížděl na své náklady na Záběhlou zaopatřovat jejich blízké, museli každý za svou rodinu „zdlávat“ 2 metry dříví. „Zavázali se svými podpisy v listině uchované ve farním archivu, že když je p. farář z té povinnosti propustí, že sami budou příležitosti pro své nemocné na svůj náklad opatrovati. Následkem toho musel je farář propustiti, zvlášť když viděl, že to neradí a jen z nucení dělali. Smutný následek bude ovšem, že budou mnozí pak umíratí bez zaopatření.“

Na žádost kaplana Františka Roubíka, byly v říjnu opraveny i kaplanky. Obě místnosti byly vymalovány, střecha opatřena plechovými žlaby a kaplanky byly ohrazeny plotem „aby mužští nechodili za ně močit. Pro lid vystaven nový záchod z cihel směrem k silnici. Náklad na to poskytl Jeho Eminence p. kardinál Skrbenský.“ Určitě jsme se všichni hezky zasmáli. I o tomhle se však se vši vážností v kronice píše. Mít si kam odskočit bylo pro lidi před sto lety stejně důležité jako je to nezbytné pro ty dnes. A vzhledem k tomu, že záchodu u kaplanek bude příští rok 100 let, měli bychom s tím do budoucna skutečně něco udělat.

Stejně jako ta minulá, byla i zima přelomu let 1907 a 1908 dlouhá. Nebyla však bohatá na sněh. Práce na poli začaly, stejně jako minulý rok, až v dubnu. Smutnou zajímavostí pak zůstane nenadálá smrt dvou významných rožmitálských občanů. „V měsíci lednu zemřeli den po sobě ještě celkem mladý hutní správce Jos. Pekárek v 48. roce a po něm za den mimo očekávání ředitel velkostatku Rožmitálského p. Jos. Kadeřábek v 64. roce věku svého.“

V tomto pokračování jsme se dověděli mnohé, probrali jsme věci více či méně ušlechtilé, všechny však patřily k životu našich předků. Žili celkem obyčejný život, měli z našeho pohledu obyčejné starosti, a přesto si o nich můžeme dnes číst. Bohu díky za pečlivé kronikáře.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová